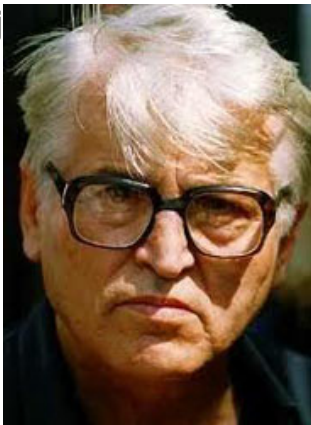

(НИН, 17. 3. 2011)

Да ли ј

е захтев за бомбардовање Србије који је потписао Срђа Поповић злочин против мира и није ли време да тужилаштво за ратне злочине покрене поступак против Поповића и истоделатника

Поштовани главни уреднице НИН-а, господине Небојша Спаићу, поводом веома обимног и вредног пажње интервјуа Ваше уреднице Весне Малишић са адвокатом Срђом Поповићем под насловом „Легија је само метак“, молим Вас да објавите у интегралном облику мојих „Неколико питања адвокату Срђи Поповићу“.

Госпођа Весна Малишић у свом јасно тенденциозном интервјуу са адвокатом Срђом Поповићем обавештава нас да је адвокат Срђа Поповић специјализован за политичке делинквената" бранио и Артуковића, министра унутрашњих послова усташке Хрватске и једног од организатора логора за Србе, Јевреје и Роме - Јасеновац, Градишка, Јадовно и друга мучилишта.

Такође, госпођа Малишић нас обавештава и да је Срђа Поповић писац неколико књига из своје струке, међу којима је и „Недовршени процес" о убиству Зорана Ћинђића. „У новембру прошле године", подсећа нас госпођа Малишић, адвокат Срђа Поповић „поднео је кривичну пријаву против девет људи међу којима је и Војислав Коштуница, због побуне ЈСО и тиме подсетио Специјално тужилаштво на обећану истрагу о позадини убиства премијера Ћинђића". Шта ја начелно мислим о овом подсећању Специјалног тужилаштва на обећану истрагу о позадини убиства премијера Ћинђића, изјаснио сам се као оснивач

и председник Одбора за одбрану слободе мисли и изражавања, који је деловао на простору читаве Југославије од 1984. до 1989. године, заједно са члановима Одбора - песником Матијом Бећковићем и професором Костом Чавошким. А шта мислим о политичким личностима Зорана Ћинђића и Војислава Коштунице у времену петооктобарског преврата и у периоду „нове демократске власти“ до убиства и сахране Зорана Ћинђића марта 2003. године, написао сам у књизи у „Туђем веку“, коју ће у априлу ове године издати Службени гласник. У њој сам, између осталог, изнео и једну хипотетичну могућност о мотивима убиства Зорана Ћинђића, коју госпођа Малишић и господин Срђа Поповић у свом разговору не помињу.

У њиховом разговору мене занима смисао питања В. Малишић које гласи: „Многе сте српске националисте и демократе бранили због вербалног деликта. Сви су се они некако у то време мешали, више него данас?“, али радознао сам и за смисао одговора Срђе Поповића: „У оној такозваној дисидентској београдској средини неписано правило је било да људи наступају заједно, свесни међусобних разлика. Међутим, кад су догађаји почели да се убрзавају и драматизују, то се потпуно прекинуло. Постојале су увек три струје, једна националистичка око Добрице Ћосића, друга марксистичка где су били Небојша Попов, Мићуновић, Света Стојановић, Животић, па и тврди марксисти, рецимо Владан Мијановић, па Соња Лихт, Милан Николић, и најмање бројна, грађански оријентисана група људи са факултета, као и оних из уметничког света, писаца, сликара (Бора Ћосић, Стојан Церовић, Весна Пешић, Лаза и Воја Стојановић, Обрад Савић, Биљана Јовановић, Неда Николић, Душан Кузмановић и многи други). Они су у ствари били најактивнији, на пример, кроз такозвани петиционашки покрет.“ Ову лажну причу о српској опозицији и њеним идејама, међусобним блискостима, разликама, деловању и неделовању, госпођа Малишић дописује: „Србија није имала много среће са својом елитом која је била углавном националистичка...“

Немам намеру да полемишем са некомпетентним мишљењем Весне Малишић нити разуверавам адвоката Срђу Поповића да Југославију нису уништили српски националисти као што тврде хрватски, словеначки, босански и албански сепаратисти и њихови инострани заштитници. Као један од обновитеља НИН-а у педесетим годинама прошлог века, ја данас могу само да жалим да НИН у овој „серији“ заступа историјске неистине из блиске прошлости и исказује их реториком титоистичког доба.

Поводом идеолошке квалификације моје личности желим да адвокату Срђи Поповићу поставим неколико питања:

1. Ко је први у Југославији 1962-1963. године као Југословен полемисао против

словеначког сепаратизма који је заступао професор Душан Пирјевец из Љубљане?

2. Ко је 1968. године на Пленуму Централног комитета Савеза комуниста Србије осудио насиље Албанаца над Србима на Косову и Метохији и критиковао комунистичко вођство Југославије за националистичку политику, предвиђајући да ће таква политика довести до распада Југославије, које се догодило деведесетих година прошлог века?

3. Да ли господин Поповић памти ко је био председник Српске књижевне задруге 1969-1972, чији је Главни одбор представљао први демократски плуралистички форум у Србији, који су чинили комунисти и антикомунисти, марксисти и демократе, уметници, научници и привредници, Срби и муслимани, а који је по налогу Тита и Кардеља разјурило „либералистичко“ вођство Србије?

4. Да ли се адвокат Срђа Поповић сећа ко је њега и песника Драгољуба Игњатовића бранио 1974. године од полицијског терора у интервјуу британској телевизији, па му због те „ђиласовске“ изјаве одржано јавно суђење на РТС-у у коме су учествовали јавни тужилац Србије и неколико поузданих београдских новинара?

5. Да ли је заборавио ко је 1980. године покушао да оснује југословенски часопис Јавност са професором Љубомиром Тадићем, настојећи да покрене интелектуални дијалог о демократској реформи Југославије која се налазила у дубокој националној, економској и друштвеној кризи?

6. Зашто је адвокат Поповић заборавио да је Добрица Ћосић као председник СРЈ предложио прихватање Венс-Овеновог плана, који је требало да оконча рат у Босни и Херцеговини и на Палама 6. маја 1993. на седници Народне скупштине Републике Српске, заједно са Слободаном Милошевићем и председником грчке владе Мицотакисом, залагао се за мир и конфедерално уређење Босне и Херцеговине - што је и записано у Дејтонском мировном споразуму?

7. Као адвоката "са великим искуством за политичке деликте", молим господина Поповића да формулише идеолошку дефиницију национализма и да из мојих тридесетак књига цитирам барем три националистичко-шовинистичке, антидемократске и антихуманистичке реченице.

8. Питам адвоката Поповића са којим је мотивима 1999. године потписао захтев НАТО-у да бомбардује Србију и Београд и да ли би се залагао за бомбардовање Србије да је са своја четири детета живео у Београду, кад је бестијално бомбардован са десетином других српских градова?

9. Да ли је захтев за бомбардовање Србије који је потписао правник Срђа Поповић по неком члану међународног права - „злочин против мира“ и није ли време да Специјално тужилаштво за ратне злочине покрене поступак против Срђе Поповића и његових истоделатника?

(Нин)